

Едно

Демонът – това е самият господар на въздушната стихия, който може да приема различни форми и да заблуди сетивата ни за известно време, но силата му е ограничена – той може да ни ужаси, но не е по силите му да ни нарани.

– Робърт Бъртън, „Анатомия на Меланхолията“

Ако Ейдолон беше някъде другаде, а не в болницата, то със сигурност щеше да довърши мъжа, който го молеше за спасението си.

Но тъй като това ставаше в болницата, сега се налагаше да спасява копелето.

– Понякога да си лекар е пълна глупост – промърмори той и заби в демона в човешки облик спринцовката, пълна с хемоксигин.

Пациентът изкрещя, когато иглата премина през разкъсания бедрен мускул и от спринцовката в раната започна да навлиза от лекарството, обеззаразяващо кръвта.

– Не му сложи обезболяващо?

Ейдолон само изсумтя в отговор на въпроса на по-малкия си брат.

– Единствено заклинанието на „Убежището“ не ми позволява да го убия. Но то не ми пречи по време на лечението, макар и частично, да дам на копелето онова, което заслужава.

– Никак не можеш да забравиш старата си работа, а? – Шейд отмести завесата, отделяща две от трите отделения за спешна помощ и влезе. – Кучият син си е похапвал новородени. Дай да го махна оттук и да избавя света от този жалък задник.

– Рейт вече го предложи.

– Рейт предлага да се отървем от всичките си пациенти.

Ейдолон измърмори:

– Може и да е за добре, че нашият брат не си е избрал попрището на лекар.

– Или пък аз.

– Ти имаш други причини за това.

Шейд не искаше да си губи времето и да учи в медицинския колеж, още повече че неговият лечителски дар повече подходеше на избраната от него сфера на дейност – да работи в екипа на Бърза помощ. Той буквално остъргваше пациентите си от асфалта, след което поддържаше жизнените им функции до пристигането им в Централната Подземна Болница, където лекарите ги поемаха за лечение.

Върху обсидиановия под започна да капе кръв, след като Ейдолон пристъпи към огледа на най-сериозната рана на пациента си. Женската на Амбър-демона – демон от същия вид като майката на Шейд – беше хванала пациента им в детската си стая и беше успяла по някакъв начин да го надупчи няколко пъти с металната дръжка на четката за миене на тоалет.

Освен това, независимо от скромните си размери, Амбър-демоните бяха невероятно силни. Особено женските. Ейдолон вече беше имал щастието да изпита тази тяхна сила в леглото и то дори няколко пъти. В действителност, той планираше да вземе точно Амбър-женска като своя първа *инфадре*, когато вече нямаше да може да се съпротивлява на процеса на окончателното съзряване, който започваше да оказва влияние върху тялото му. От Амбър самките излизат добри майки и само единици от тях убиваха децата си, родени от демоните Семинус.

Като отблъсна настрана мислите, които все по-често го безпокояха от момента на началото на Изменението, Ейдолон хвърли поглед към лицето на пациента си. Кожата на демона, вместо наситения си червен цвят, в момента беше бледа от кръвозагубата и болката.

– Как се казваш?

– Дърк – простена пациентът.

– Слушай, Дърк. Смятам да зашия тази рана, но това ще боли. Много. Постарай се да не мърдаш. И не викай като треперещо нищожество.

– Дай ми нещо за болката, ти шибан паразит такъв – проръмжа болният.

– Искаш да кажеш *лекар* – поправи го Ейдолон и кимна към подноса с инструменти, при което Пейдж, една от малкото човешки медицински сестри, му подаде клампите.

– Дърк, приятелю, успя ли да похапнеш от детето на Амбър-демоницата, преди тя да те хване?

Шейд направо излъчваше ненавист, когато Дърк замота глава; остриите му зъби бяха оголени, а очите му пламтяха в оранжево.

– Значи, днес определено не е бил твоят ден. Хем не си похапнал както трябва, хем и срещу болката нищо няма да получиш.

Позволявайки си да се усмихне хищнически, Ейдолон стисна повредената артерия на две места. Дърк изригна проклетия, като с всички сили се опитваше да се измъкне от ремъците, които го удържаха върху операционната маса.

– Скалпел.

Пейдж подаде искания инструмент и Ейдолон направи умел разрез между клампите. Шейд се приближи, за да наблюдава как брат му изрязва разкъсаната част на артерията, след което прикрепя равните срезове. Топло потръпване премина по дясната му ръка, покрай татуировките, и се спусна право надолу към върха на пръстите му, покрити с ръкавица, и артерията на мъжа се срасна. Хранещият се с деца демон вече можеше да не се страхува, че ще му изтече кръвта. Макар че изражението върху лицето на Шейд трябваше да го накара да се замисли за шансовете си за оцеляване, след като напуснеше болницата. Не за пръв път Шейд спасяваше нечий живот само за да го отнеме веднага, след като пациента го изпишеха.

– Кръвното налягане спада – погледът на Шейд беше прикован към монитора в близост до леглото на болния. – Може и да е от шока.

– Някъде все още кърви. Налягането трябва да се увеличи.

С голяма неохота Шейд положи широката си длан върху челото на Дърк. Цифрите на монитора отначало рязко паднаха надолу, после скочиха нагоре, като след секунда се стабилизираха. Но тези промени бяха временни. Силите на Шейд не можеха да поддържат живота, ако той просто беше

напуснал тялото. Така че, ако Ейдолон не откриеше причината, каквото и да направеше Шейд, резултатът щеше да бъде същият. Бързият оглед върху другите рани не даде никакви обяснения за падането на жизнените показатели, но... ето тук, точно под дванайсетото ребро на пациента, имаше свежа рана. Под тънкия и равен белег нещо се пенеше.

– Шейд!

– Ад и дяволи! – въздъхна Шейд. Той повдигна поглед към брат си и прокара ръка по напълно черните си коси; същия цвят като тези на брат му, но по-дълги от неговите, стигащи до раменете му. – Може да не означава нищо. Може и да не са Гуловете.

Немъртвите! Не чудовищата канибали, както си мислеха за тях хората, а онези, които търгуваха с демонски вътрешни органи и ги продаваха на черния пазар на Отвъдното. Ейдолон леко натисна върху белега, надявайки се, че брат му все пак е прав. В което много се съмняваше – не беше чак толкова зелен.

– Дърк, какъв е този белег?

– Порязах се.

– Това е белег от хирургически срез.

ЦПБ беше единственото медицинско заведение в целия свят, където оперираха демони, а Дърк никога досега не е бил техен пациент.

Ейдолон долови тънкия аромат на страха.

– Не. Това беше нещастен случай. – Раненият стисна ръце в юмруци, докато очите му, лишени от клепащи, се разшириха. – Трябва да ми повярвате!

– Дърк, успокой се! Дърк?

Мониторът запищя, предупреждавайки ги за критичното положение, докато хранещият се с деца демон започна конвулсивно да се блъска върху леглото.

– Пейдж, дръж го по-здраво. Шейд, поддържай го жив.

Зловещият вой сякаш се разнесе от всяка пора от тялото на Дърк и малкото оградено пространство на стаята се изпълни с ужасната смрад, наподобяваща на смес от гниещ бекон и земя, което накара Пейдж да повърне обяда си в кофата за боклук.

Линията, показваща сърдечния ритъм на монитора, стана права. Шейд махна ръка от челото на пациента.

– Мразя, когато става така. – Като си задаваше въпроса какво би могло да уплаши Дърк толкова, че той да реши да прекрати работата на собствените си органи, Ейдолон отвори белега с леко движение на скалпела. Вече се досещаше какво щеше да открие, но все пак искаше да се увери.

Шейд бръкна в джоба на медицинската си униформа и извади неизменно лежащото там пакетче с дъвки.

– Какво е изчезнало?

– Торбичката Пен-Тай. Тя се занимава с преработката на хранителните отпадъци и ги връща обратно в тялото. Затова този вид демони не се занимават с уриниране или дефекация.

– Удобничко – измърмори Шейд. – Какво може да прави някой с нея?

Пейдж все още прикриваше уста с хирургическа салфетка. Лицето ѝ имаше зеленикав оттенък, макар че вонята от пациента им почти се беше разсеяла.

– Съдържанието на торбичката се използва при някои вуду-проклетия; онези, които оказват влияние на дейността на червата.

Шейд поклати глава и протегна лентичка дъвка към сестрата.

– Нима не остана нищо свято? – Той се обърна към Ейдолон. – Защо просто не са убили и него? Другите ги бяха убили.

– Той е представлявал много по-голяма ценност, но оставен жив. Тези демони, в продължение на няколко седмици, могат да си отгледат друг такъв орган.

– Който отново може да бъде взет. – Шейд произнесе тирада, съставена предимно от ругатни, които Ейдолон никога досега не беше чувал през своя вече почти стогодишен живот. – Сигурно е работа на Егида. Болни копелета!

Които и да бяха тези негодници, явно имаха много работа. За последните две седмици в болницата бяха постъпили дванайсет обезобразени тела, като степента на насилие ставаше все по-голяма. При някои от жертвите си личеше, че ги бяха рязали, докато са били все още живи и в съзнание.

За съжаление, демоническото общество изобщо не се интересуваше от този факт, а онези, които това ги вълнуваше, не желаеха да си сътрудничат със Съветите на другите видове демони и да организират общо разследване. Ейдолон все

повече се безпокоеше от това и то не само поради факта, че е замесен някой, който беше на „ти“ с медицината, а и защото разбираше, че онези касапи можеха да хванат и някого от неговите познати – беше просто въпрос на време.

– Пейдж, съобщи на момчетата от моргата да приберат тялото. И им кажи, че са ми нужни копия от отчета за аутопсията. Възнамерявам да разбера кои негодници стоят зад всичко това.

– Ей, док! – Ейдолон не беше успял да направи десетина крачки, когато иззад своето триъгълно бюро го извика Нанси – вампирката, която работеше като медицинска сестра, още преди да я превърнат в такава преди трийсет години. – Позвъни Скалк и каза, че води Круентус. Приблизително време на пристигане – до две минути.

Ейдолон едва не застена. Круентусите живееха, за да убиват. Желанието им да унищожават всичко живо беше толкова велико, че понякога самите те се разкъсваха един друг на парчета, по време на процеса на чифтосване. Техният последен пациент – Круентус – беше успял да се освободи от оковите си и разруши почти половината болница, преди да го хванат и натъпчат с успокоителни.

– Пригответи втората стая за преглед, снабдена със златните ограничители, и извикай д-р Юрий. Той обича Круентусите.

– Освен това тя каза, че ще доведе и необикновен пациент.

При тези думи той вече наистина застена. Последният необикновен пациент на Скалк беше куче, блъснато от автомобил. Наложил се да вземе песа със себе си вкъщи, защото, ако го пуснеше на воля в отделението за спешна помощ, беше все едно да предложи свежо месо на някои членове от персонала на болницата. И сега тази проклетата улична твар беше успяла да изгризе три чифта от обувките му и беше припознала дома му за своя собствена територия.

Шейд се разкъсваше между желанието да се скара със Скалк, неговата сестра Амбър-демон, и потребността си да пофлиртува с Нанси, с която вече беше успял да преспи два пъти. Във всеки случай, поне Ейдолон знаеше за толкова.

– Направо ще я довърша. – Изглежда, раздражителността беше надделяла.

– Няма, ако аз успея първи да се добера до нея.

– Ти нямаш право да я докосваш.

– Ти никога не си казвал, че не мога да я убия – уточни Ейдолон. – Ставаше дума само за това, че не трябва да спя с нея.

– Вярно – и Шейд сви рамене. – Тогава я убий. Майка ми никога не би ми го простила.

Предположението на Шейд беше вярно. Макар Ейдолон, Шейд и Рейт да бяха чистокръвни демони Семинуси, родени от един отдавна мъртъв баща, техните майки бяха от различни видове демони. И сред тях само майката на Шейд имаше майчински чувства и се опитваше да защити детето си.

Отраженията на червени мигащи светлини затанцуваха по тавана и оповестиха пристигането на автомобила на Бърза помощ. Малко по-късно стаята беше залята от по-силната червената светлина, което накара надписите по сивите стени да изпъкнат. Безличният сиво-кафяв цвят не беше първият избор на Ейдолон, но заклинанията се задържаха в него много по-добре, отколкото във всеки друг. А в болницата, където всеки беше нечий смъртен враг, трябваше да се използва всяко преимущество. Затова символите и заклинанията бяха малко изменени, за да се увеличат защитните им свойства.

И бяха изписани не с боя, а с кръв.

На подземния паркинг се появи линейката на Бърза помощ и в кръвта на Ейдолон рязко се плисна гореща вълна от адреналин. Той обожаваше работата си. Обичаше да управлява своето собственото адско късче така, че то да бъде максимално близко по същността си до Рая.

Болницата, разположена под шумните улици на Ню Йорк и скрита със заклинание точно под носа на нищо неподозиращите хора, беше негово творение. Дори много повече от това. Тя беше неговото обещание пред всички демони, без значение къде живееха – в недрата на земята, на повърхността ѝ или сред хората – че към тях ще се обръщат без дискриминация, независимо от вида, към който принадлежаха.

Вратите на приемното отделение на Бърза помощ се отвориха настрани и парамедикът – колега на Скалк – верволф, който ненавиждаше всеки и всичко, вкара носилката с

внимателно овързания към нея Круентус. Ейдолон и Шейд тръгнаха след тях. И макар че всеки от братята беше висок около метър и деветдесет, Люк се извисяваше над тях поне с още десетина сантиметра, което ги караше да се чувстват джуджета.

– Круентус – проръмжа Люк. Той ръмжеше винаги, дори когато беше в човешка форма, както сега например. – Намерен в безсъзнание. Открита фрактура на десния крак. Пробит череп отзад. И двете рани вече се затварят. Не се затварят дълбоките, разкъсани рани на корема и гърлото.

Ейдолон изви вежда, когато чу последната информация. Само злато или оръжие със заклинание можеха да нанесат незарастващи рани. Всички останали наранявания щяха да зараснат сами, когато Круентусът дойдеше в съзнание и способността му към регенерация се усилише.

– Кой е извикал помощ?

– Намерил ги е някакъв вамп. Круентусът и... – и Люк посочи с пръст към автомобила на Бърза помощ, от който Скалк сваляше втората носилка... – *това*.

Ейдолон рязко спря, Шейд – също. За няколко секунди и двамата много внимателно разглеждаха човешката жена, лежаща в безсъзнание. Някой от парамедиците беше разрязал дрехите ѝ от червена кожа и сега те лежаха под нея. Създаваше се впечатление, че жената сякаш беше одрана. От дрехите ѝ бяха останали само сутиен и бикини в черен цвят и разни кобури, прикрепени към раменете и глезените. Тръпка премина по тялото на Ейдолон. По дяволите, не, само не и това!

– Ти си довякла в моето отделение на Бърза помощ убийца от Егида? За какво си мислеше, в името на всичко нечестиво?

– А какво ще ми заповядаш да направя с нея? Нейната колежка вече е храна за плъховете.

– Круентусът се е справил с една от Егида? – попита Шейд и когато сестра му кимна, премести поглед върху ранената жена. Обикновените хора не представляваха заплаха за демоните, но онези, които бяха в Егида – гилдия от воители, заклели се да изтребят всички демони – не бяха обикновени. – Никога не съм си мислил, че ще благодаря на Круентус. Трябвало е и тази да превърне в храна за плъхове.

– Това вместо нас могат да го направят и раните ѝ. – Скалк започна да изрежда нараняванията ѝ, всички от които бяха сериозни. Най-лошата от тях беше пробитият бял дроб – той имаше всички шансове да убие жената най-бързо от всички други рани. Скалк беше направила всичко, за да понижи налягането в дробовите и към момента убийцата на демони беше в стабилно състояние, а цветът на лицето ѝ – в норма. – И, – добави Скалк – аурата ѝ е много слаба, тънка. От известно време тя не е била напълно здрава.

Към тях се приближи Пейдж. Кафявите ѝ очи светеха от нещо подобно на благоговееен страх.

– Никога по-рано не съм виждала Бъфи. Искам да кажа, жива.

– Аз съм виждал. Няколко. – Зад гърба на Ейдолон се разнесе гласът на Рейт. – Но те не останаха живи задълго. – Рейт – много приличаш на братята си, ако не се вземеха под внимание сините очи и изрусената коса, дълга до раменете – хвана носилката. – Аз ще я изнеса извън пределите на болницата и ще се избавя от нея.

Да се избавят от нея. Трябваше да постъпят точно така. В края на краищата, точно това направиха воините от Егида с техния брат Роуг – загуба, която и досега оставаше като отворена рана в душата на Ейдолон.

– Не! – изрече той, изцяло протестирайки и срещу собственото си решение. – Почакай!

Колкото и съблазнителна да беше мисълта да разреши на Рейт да направи онова, което беше предложил, само на три вида същества можеше да бъде отказана помощ, ако следваха Устава на ЦПБ, написан от Ейдолон собствено ръчно. И воините на Егида в този списък ги нямаше – недоглеждане, което трябваше да поправи в най-близко бъдеще. След като заемаше длъжност, еквивалентна на длъжността на шеф на болницата, Ейдолон имаше правото на решаващ глас. Той можеше да обрече жената на смърт, но сега с нея им се явяваше рядка възможност. Личната вражда с воините на Егида трябваше да бъде отместена настрана.

– Отведете я в първи кабинет.

– Ейдолон, – изрече Шейд с глас, пълен с неодобрение, – в този случай да я хванем и пуснем на свобода не е добра

идея. А ако това е клопка? Ако на нея има някакво проследяващо устройство?

Рейт се огледа с такъв вид сякаш очакваше убийците от Егида – или Пазителите, както се наричаха самите те – да се появят от нищото.

– Ние сме под защитата на Небесното заклинание.

– Само в този случай, ако нападението става в рамките на болницата. Ако разберат къде се намираме, те ще могат да си поиграят с нашето здание също както го направи Осам бин Ладен с кулите.

– Ние ще я излекуваме, а за останалото ще се притесняваме после. – И Ейдолон забута носилката с жената към подготвения кабинет. По петите го следваха двамата му братя-параноици и Пейдж. – Така ние ще имаме възможност да узнаем за тях повече. А получаването на тези знания в този момент превишава всички заплахи.

Ейдолон освободи ремъците, удържащи пациентката на носилката, и повдигна лявата ѝ ръка. Сребърният, леко потъмнял пръстен на един от пръстите ѝ изглеждаше достатъчно обикновено, но когато го свали, защитният надпис, гравирани на обратната му страна, потвърди съпричастността ѝ към Егида. Това накара сърцето му да се свие. Ако слуховете бяха верни, то всяко ювелирно украшение със защитно заклинание даваше на Пазителите допълнителни възможности: по-добро нощно зрение, съпротива към някои заклинания, способност да виждат през мантии-невидимки и още Бог знае какво.

– Надявам се, че знаеш какво правиш – Рейт дръпна завесата и скри зяпачия от коридора персонал.

Съдейки по количеството на зяпачите, сътрудниците си бяха предали новината един на друг. *Ела да погледнем Бъфи – нощният кошмар, криещ се под леглата ни.*

– А ти не си толкова страшна сега, нали, малка убийце? – промърмори Ейдолон, докато си слагаше ръкавиците.

Горната ѝ устна леко потрепна сякаш жената можеше да го чуе. Внезапно Ейдолон почувства увереност, че за нищо на света нямаше да изгуби пациентката пред него. Смъртта не обичаше силата и упоритостта – все качества, които просто се излъчваха от тази смъртна жена. И съвсем несигурен как да се отнесе към възможността за оцеляване на

ранената, Ейдолон разряза презрамките на сутиена ѝ и пристъпи към оглед на раната на гърдите. Шейд, който се мотаеше наоколо в очакване да започне смяната му, беше стабилизирал жизнените ѝ показатели. Магическото му докосване облекчи нейното затруднено, бълбукащо дишане.

– Пейдж, направи анализ на кръвта и определи групата. А дотогава дай човешка първа група.

Медицинската сестра пристъпи към изпълнението на възложената ѝ работа. Ейдолон разшири със скалпела най-сериозната рана на Унищожителката. През направения отвор на гърдите ѝ, от наранената тъкан на белия дроб, забълбука кръв, изпълнена с мехурчета, когато Ейдолон вкара пръсти в тялото на жената, за да срасне разкъсаните краища.

Рейт беше кръстосал силните си ръце пред гърдите. Мускулите на бицепсите му потрепваха сякаш мъжът нямаше търпение да обвие ръце около гърлото на Унищожителката на демони.

– Цялата тази ситуация ще ни излезе през носа, но вие двамата сте прекалено тъпи и инагливи, за да го разберете.

– Каква ирония, – с безизразен глас проговори Ейдолон, – че точно *ти* четеш на *нас* лекция за инат и тъпотия.

Рейт показа на брат си среден пръст, а Шейд се разсмя.

– Някой е станал със задника нагоре. Търсиш си дозата ли, братле? Видях горе един достатъчно вкусен на вид наркоман. Защо не закусиш с него?

– Върви на...

– Млъкнете! – срязва ги Ейдолон. – И двамата. Нещо не е наред. Шейд, погледни това – и той насочи светлината на медицинската лампа над главите им към раната. – Аз не съм бил в медицински колеж от няколко десетилетия, но съм се занимавал с лечението на достатъчно количество хора, за да мога да разбера, че това не е нормално.

Шейд погледна към органите на жената – плетеница от вени и артерии, които грубо се преплитаха с удивителната тъкан на нервните окончания на мускулите и видоизменената структура на белите дробове.

– Впечатлението е такова, че тук сякаш е избухнала бомба. Какво е това?

– Нямам представа. – Той никога не беше виждал нещо

подобно на бъркотията, която гледаше сега във вътрешностите на жената. – Я виж това. – Ейдолон посочи към черната капка, която приличаше на съсирена кръв. Пулсиращ и трансформиращ се съсирек от кръв, който буквално пред очите им поглъщаше здравата тъкан. – Впечатлението е такова, че това се опитва да заеме доминиращо положение.

Ейдолон отново хвърли поглед към пихтиестата маса. Дъхът му буквално секна и той се олюля на пети.

– Всички кръгове на Ада! – въздъхна Шейд. – Тя е шибан демон.

– *Ние* сме шибани демони! Тя е нещо друго.

И Ейдолон за пръв път си позволи внимателно, без да бърза, да огледа почти голата жена, като започна от пръстите на краката с черен педикюр и завърши с разрошената коса с цвят на червено вино. Гладката кожа покриваше мускули, които дори и сега, когато тя не беше в съзнание, показваха натренираност. Беше на около двайсет и пет години, в самия си разцвет и ако тя не беше техен смъртен враг, Ейдолон би казал, че жената е достатъчно чувствена. Той докосна с пръсти парчетата срязани дрехи. Винаги беше имал слабост към жени в кожа. В най-добрия случай – към кожени мини поли; но и панталоните с ниска талия също не бяха зле.

Рейт хвана с пръсти брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и внимателно започна да го оглежда.

– Мислех, че в Егида има само хора. Тя изглежда като човек. Мирише на човек. – Кучешките му зъби проблеснаха, когато прокара език по кървавите рани на врата ѝ. – И на вкус е като човек.

Ейдолон усети някаква много странна преграда, която разделяше напречно дебелилото черво.

– Какво съм казвал за навика ти да опитваш пациентите на вкус?

– Е, и какво? – невинно попита Рейт. – Трябва да разберем дали е човек, или не е.

– Човек е. Членовете на Егида са хора. – Шейд поклати глава, от което камъкът в обичата на ухото му проблесна под силната светлина на лампата за прегледи. – Тук нещо не е наред. Тя сякаш е заразена и сега мутира в демон. Може да е някакъв вирус.

– Не, така се е родила. Един от нейните родители е демон. Виж! – и Ейдолон показа на брат си генетическото доказателство – органите бяха формирани в резултат на съюза между човек и демон; нещо, което се срещаше доста по-често, отколкото можеше да се предположи, макар че смъртните доктори го диагностицираха като „някакъв синдром“. – Нейните физически аномалии могат да бъдат в резултат на родова травма. Или може би тези два вида са били генетически несъвместими. Най-вероятно тя се е родила с някои особености, които или внимателно е прикривала, или просто се е опитвала да не им обръща внимание. Например прекалено острото зрение. Или телепатическите способности. Но аз съм готов да заложа стетоскопа си, че точно това е станало причина за проблемите.

– Какви например?

– Всякакви. Може би е започнала да губи слуха си или е започнала да се изпуска в гащите си пред публика. – Развълнуван, защото подобни неща правеха неговото късче от Ада по-интересно, Ейдолон погледна към Шейд, който в този момент сложи длан върху главата на жената и затвори очи.

– Усещам го – произнесе той с дрезгав от напрежение глас. Опитваше се да проникне дълбоко в тялото ѝ на клетъчно ниво. – Някои брънки на ДНК-то ѝ сякаш са разделени на парчета. Можем да ги сраснем обратно. Можем да...

Рейт изсумтя отвратено:

– Дори не си го мисли. Ако вие двамата я излекувате, тя може да се превърне в някакъв вид супер убийца. Само това ни трябва – точно такава да започне да ни преследва.

– Той е прав – съгласи се и Шейд. Черният огън в очите му угасна. – В зависимост от това към кой вид демони е принадлежал един от родителите ѝ, може да се получи така, че да я направим почти безсмъртна.

Проблем можеше да стане дори изборът на лекарства или успокоителните и всичко това заради неразпознаваемата демоническа ДНК. А нещо напълно безобидно, например аспирин, би могло просто да я убие.

Докато Ейдолон обмисляше всичко, продължаваше да разглежда жената.

– Ще се заемем с лечението на раните ѝ, а останалото ще

оставим за после. Тя трябва да има избор по въпроса дали да иска, или не демоническата ѝ половина да бъде интегрирана в нея.

– Избор? – усмихна се Рейт. – Смяташ ли, че тя е давала избор на жертвите си? Мислиш ли, че Роуг е имал избор?

И макар Ейдолон често да си мислеше за загиналия им брат, да чуе името му, произнесено на глас, беше подобно на удар в корема.

– А ти даваш ли избор на жертвите си?

– Аз трябва да се храня.

– Ти трябва да пиеш кръв. Не е задължително да убиваш.

Рейт се отблъсна от стената.

– Такъв си задник. – Той ядосано замахна с ръка, обърна подноса, пълен с медицински инструменти, и излезе от стаята.

Шейд се наведе, за да помогне на Пейдж да ги събере от пода.

– Не трябваше да го провокираш.

– Не беше ли точно ти този, дето дърдореше за някакъв наркоман?

– Той знаеше, че се шегувам. От няколко месеца е чист.

На Ейдолон му се искаше да споделя увереността на Шейд. Рейт обичаше понякога да бяга от реалността, но поради факта, че вампирите бяха имунизирани срещу алкохола и наркотичното опиянение, единственият вариант за Рейт да постигне подобно безсъзнателно състояние, беше да изпие кръвта на наркоман.

– Вече ми омръзна да го дундурам – изрече Ейдолон, докато подаваше на брат си още един поднос с инструменти. – Да не говорим за това, че постоянно трябва да вадя задника му от неприятности.

– Трябва му време.

– Ами деветдесет и осем години не са ли достатъчни? Шейд, след две години ще започне неговият Преход. А той не е готов. Заради него всички ни ще избият.

Шейд замълча. Вероятно защото нямаше какво да отговори. Беше невъзможно брат им да бъде контролиран. Като единствен в историята на Семинус-демоните, когото беше износила и родила вампирка, Рейт беше самотен и не знаеше как да контролира поривите и инстинктите си. И тъй

като над него по най-ужасния и невъобразим начин бяха издевателствали вампирите, които го бяха отгледали, то Рейт изобщо не знаеше как трябва да живее.

Не че Ейдолон имаше право да го съди. Последният половин век той не се занимаваше с нищо друго, освен с медицина. И ако не успееше да намери своята половинка и да се обвърже с нея и то в рамките на няколко месеца, щеше да изгуби своята същност и да се превърне в чудовище, което действаше само според първичния си инстинкт.

Може би трябваше да позволи на Бъфи да го убие сега, за да приключи с всичко това?

Ейдолон погледна към жената, към нейното измамно невинно лице и се запита: доколко лесно и без угризения на съвестта би го довършила тя?

Само че преди Унищожителката на демони да го направи, на него му предстоеше първо да я излекува.

– Пейдж, скалпел!

Завръщането в реалността ставаше бавно, в лека мъгла от черни петна, премесени с точки светлина с различна големина. Топлата, притегателна тъмнина не искаше да я пусне и примамваше Тейла обратно в забравата. Докато внезапната болка не я изтръгна рязко от небитието. Болеше я всеки милиметър от тялото ѝ. Главата ѝ тежеше сякаш прекалено голяма, за да може вратът ѝ да се справи с размерите ѝ. Тя със стон отвори очи.

Пред нея преминаваха някакви сенки. Тя постепенно фокусира зрението си и... хей... сигурно се беше озовала в друга реалност, защото тъмнокосият мъж, гледащ към нея, сигурно беше Бог. Устните му проблясваха чувствено сякаш току-що ги беше облизал. Те се движеха, но жуженето в ушите на Тейла поглъщаше думите му. Тя се намръщи и се опита да се концентрира върху тях. Името. Той искаше да узнае името ѝ. Наложил се да се замисли за няколко секунди, преди да си спомни.

Страхотно!

Сигурно беше получила удар по главата. Което, без съмнение, можеше да обясни болките в нея.

– Тейла – изграчи тя, учудена от какво я боли така гър-

лото. – Тейла Манкузо. Според мен. А според теб звучи ли като истина?

Той се усмихна и ако тя не умираше на нещо, което наподобяваше маса, то щеше да оцени извивката на устните му и блясъка на белите му зъби. Мъжът изглежда имаше страхотен зъболекар.

– Тейла? Чуваш ли ме?

За чуване го чуваше, но жуженето в ушите ѝ все още си стоеше.

– А-аха.

– Добре. – Той сложи ръка върху челото ѝ, като с това ѝ позволи да хвърли бегъл поглед върху мускулестата му ръка, украсена със сложна, спираловидна татуировка. – Ти си в болница. Има ли нещо, за което трябва да знам? Алергии? Медицински показания? Наследствени болести?

Тейла премигна. „Наследствени“ ли каза? Дали миглите можеха да болят? Защото нейните наистина я боляха.

– Това е пълна загуба на време. – В нея се беше втренил друг човек – мъж с екзотична външност, вероятно родом от Средния Изток.

– Върви се занимавай с пациентите си, Юрий. – Красавецът доктор с очи с цвят на еспreso отмести Юрий настрани. – Тейла, в състояние ли си да отговаряш на въпросите ми?

Точно така. Алергии, наследственост, поносимост към лекарства.

– Хм, не. Нямам алергии. – Родители също. А за своите медицински показания не искаше да говори.

– Е, добре тогава! Смятам да ти дам нещо, което да ти помогне да заспиш и ако това лекарство не те убие, то след като се събудиш, ще се чувстваш по-добре.

Това би било добре. Защото, ако тя не се чувстваше така, сякаш беше премазана от камион, то определено би се нахвърлила върху д-р Готин.

По дяволите, фактът, че Тейла искаше да се нахвърли върху д-р Готин, говореше за тежката травма на главата по-вече, отколкото всичко друго. Симпатичната медсестра ѝ инжектира нещо, което направо ѝ отнесе мозъка. Така че, ако искаше да си помечтае как се чука със загорелия и невероятно привлекателен татуиран доктор, то тя напълно и изцяло можеше да се отдаде на тези видения. Но пък той явно

беше зад предела на нейните лиги, защото на Тейла щеше да ѝ е необходим телескоп, за да го вижда..., а той продължаваше да се смалява.

Щеше да му се отдаде. Отново и отново.

– На бас, че можеш да накараш една жена да се откаже от всичките си сексуални играчки. – Нима беше казала това на глас? Съдейки по самодоволната усмивка върху лицето му, то да, тя току-що беше облякла в думи неконтролируемите си мисли. – Казвам го под въздействието на лекарствата. Не се възбуждай.

– Пейдж, добави още един милиграм – произнесе докторът с дълбок, кадифен глас.

По вените ѝ се разля топлина от системата, чийто абокат беше забит в горната част на дланта ѝ.

– М-м-м, опитвате се да се избавите от мен, а?

– Това вече го обсъждахме.

Проклятие, мъжът говореше някакви безсмислици. Нямаше значение. Очите ѝ не можеха повече да се отворят, а тялото не я слушаше. Изглежда само слухът ѝ не беше изчезнал и докато се възнасяше към небитието, Тейла дочу още една фраза:

– Рейт, вече ти казах. Не можеш да я убиеш.

Аха! Красавецът доктор я защитаваше. Тейла би се усмихнала, ако лицето ѝ не се беше превърнало в заледена маска. И съдейки по всичко, слухът също я напускаше, защото докторът не би могъл да добави към изречението си онова, което ѝ се стори, че добави:

– Засега.